

neber, hvilket er en meget betydelig Forfortælse af det Værel, den nuværende Lovgivning fordrer. — Endelig maa jeg tilstaa, at jeg slet ikke forstaaer den Betragtning, der gaar ud paa, at man, naar man ikke i det Hele kan faae Skiftegebyrerne nedsatte, ikke ønsker at modtage den meget betydelige Medfættelse, som bliver en Følge af § 74. Naar Regjeringen er i den Stilling, at den kan komme til Folkethinget og byde en Skattemedfættelse, uden at der er Tale om Erstatning paa noget andet Punkt, modtages i Almindelighed et Forslag af den Art med god Grund med Velvillie her i Salen. Et saadant Forslag foreligger i § 74, som vil medføre en meget betydelig Besparelse for de Paagjældende i alle Boer, og der vil være Mangfoldige, som ville komme ind under denne Bestemmelse. — I § 91 er der ogsaa her paa ny fastslaaet et Princip i Lovgivningen, som Folkethinget ved flere Leiligheder har sagt at gjøre gjældende, nemlig at Staten ifølge Forholdenes Natur maa give Skadeserstatning for sine Embedsmænds Forseelser. Det forekommer mig, at disse Principer, som jeg har berørt, saavel enkeltvis som tilsammentagne, maa gjøre det ønskelig for Folkethinget, at det foreliggende Lovforslag om muligt bliver til Lov i indeværende Samling.

Justitsministeren. Jeg kan ikke lade denne Forhandling slutte uden at udtale min Tilfredsstillelse over den i det Hele taget meget velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet. Dette har ikke blot været Tilfældet fra de ærede juridiske Medlemmers Side, der jo i det Hele taget have udtalt sig gunstigt om Lovforslaget; men ogsaa særligt fra det ærede Medlems Side, som har taget Ordet i denne Sag, og som jeg ikke saaledes uden Videre kan henføre til de juridiske Medlemmer. Jeg sætter netop derfor Pris paa hans Udtællser, og det forekommer mig, at han egentlig er den, der har ydet Lovforslaget den største Ros. Han betegnede nemlig dette Lovforslag som et Arbejde, der aabenbart virkelig gjorde Deer, som næres af Fremtidsjurister, hvorfor jeg altsaa maa kunne være sikker paa at finde Sympathi derfor her i denne Sal. Det har som sagt glædet mig, at Lovforslaget har faaet denne Modtagelse, men hvad der skal blive den videre Følge deraf, tilkommer det ikke mig at udtale mig om. Jeg har tilstrækkelig giuet tilkjende, hvorfor jeg vilde anse det for at være heldigt og ønseligt, om Sagen kunde blive bragt til Ende i denne Session. Det kan imidlertid ikke i mindste Maade falde mig ind at ville øve noget Tryk paa det høie Thing med Hensyn til den Overveielse, det maatte anse det for rigtigt at give denne Sag. Jeg tillader mig kun at bemærke, at naar det ærede Medlem for Beile Amts 3die Balgkreds (Th. Nielsen) i Senhold til Utringer, der faldt fra et andet æret Medlem, yttrede, at Sessionen

var sin Slutning nær og kun vilde være faa Dage — der blev endog nævnt 4 Dage — tilstaaer jeg, at jeg ikke veed, hvorpaa man bygger den Forudsætning. Mig er der ikke Noget bekendt om, at Sessionen i det Høieste skulde være 4 Dage. Det vilde forekomme mig at være naturligt, om man skænkede denne Sag en Overveielse svarende til den Velvillie, hvormed Forslaget i det Hele taget er blevet modtaget, men jeg maa naturligvis overlade til det høie Thing at bedømme, om det vil anse det for rigtigt at lade denne Overveielse finde Sted i et særlig dertil nedsat Udvalg, eller om ikke ærede Medlemmer maatte kunne mene, at de vilde finde tilstrækkelig Leilighed til at overveie Sagen uden just at nedfatte et Udvalg. De ere jo ikke udelukkede fra at overveie Sagen, fordi der ikke bliver nedsat et Udvalg. Man kan endelig ogsaa vælge den Form, som før er brugt, nemlig at de ærede Medlemmer, der særlig interesse sig for Sagen, forhandle indbyrdes derom, uden at man vælger et Udvalgs fireere Form. Det vil da naturligt fremgaa af en saadan Overveielse, hvorvidt man finder, at der er tilstrækkelig Anledning til at stille Forslag til Forandringer i Lovforslaget, og det vil derefter nærmest bero paa Bestaffenheden af disse Forandringer, om der er nogen Udsigt til, at Sagen kan føres igjennem i denne Session eller ikke, thi jeg er ganske vist enig med det ærede Medlem i, at den længste Tid af Sessionen er gaaet. Naar i Dørigt det ærede Medlem for Beile Amts 3die Balgkreds yttrede, at det endog kunde være ganske hensigtsmæssigt, om dette Lovforslags Tilendebringelse blev opsat til Efteråret, for at Befolkningen kunde faae Tid og Leilighed til at funde sig derpaa, faae det til Overveielse op, og naar ærede Medlemmer med en vis Beslagelse have udtalt, at Lovforslaget er kommet saa sent til dette Thing, saaledes at der kun var levnet dem en saa kort Tid til at gjennemgaa det, saaledes som de kunde have Lykt til, maa jeg dog minde om, at det paa det Nærmeste er et halvt Aar siden det blev forelagt den høie Rigsdag, og de Forandringer, det er undergaaet i det andet Thing, ere just ikke af nogen sær indgribende Betydning. Der har altsaa dog ikke manglet Leilighed for ærede Medlemmer, ligesaa lidt som overhovedet for den Del af Befolkningen, der interesserer sig for denne Sag, til at sætte sig ind i den. I alt Fald er det ikke Justitsministerens Skyld, dersom der maatte have manglet Tid dertil. Hvis man overhovedet tror, at der vil gjøres et heldigt Fremskridt ved det foreliggende Lovforslag, hvis man ved at se nærmere derpaa maatte komme til det Resultat, at det i alt Fald ikke er store eller væsentlige Forandringer i Lovforslaget, man vil anse nødvendige, kan jeg ikke negte, at jeg tror, at det vilde være rettest og heldigst, om man benyttede Leiligheden til at tage den Reform, man nu kan faae. Jeg tror, at man aldrig skal opsette at tage, hvad